

A person in a dark robe is walking away from the viewer on a large sand dune. The sky is a deep blue, filled with a dense field of stars, including the Milky Way galaxy. The sand dune is illuminated from the side, creating soft shadows and highlighting the texture of the sand. The overall mood is serene and contemplative.

Tisíc a jedna
noc
s Arabom

Renáta
Názlerová

Tisíc a jedna
nOC
s Arabom

Renáta
Názlerová

Tisíc a jedna
nOC
s Arabom

 Fortuna
Libri

Text © Renáta Názlerová, 2019
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2019
Cover design © Žofie Vránová, 2019

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Zuzana Reiselová

Fotografia na obálke: Pexels

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať
akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky,
fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami,
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-870-8

*Venované všetkým ženám,
ktoré prestali veriť na lásku.*

1

Sofia prechádzala miestnosťami plnými umeleckých diel. Najviac ju fascinovalo to, kvôli čomu sem prišla. Rímske mozaiky. Tie farby, vzory, staroveký kumšt – kumšt v pravom zmysle slova, keďže nebol podporený žiadnou technologickou vymoženosťou. Tak by to dopriala svojim študentom! Učenie z kníh ju nikdy nebavilo, keď bola mladá, začínajúca učiteľka, mala jasnú predstavu, ako upútať študentov, ako im zaujímavo podať to, čo ich mala učiť. Filmy, výlety, exkurzie, zábavné, a pritom poučné cvičenia. To všetko chcela. Keď bola mladá. Dnes už je kantorkou pomaly štvrtstoročie a chce jediné, mať od všetkých svätý pokoj. Odučiť, čo treba, splniť predpísané osnovy, nemať zbytočné konflikty.

No teraz, pri pohľade na tú rímsku nádheru, na mozaiky, keramiku, sochy, šperky, sa v nej prebudila duša mladej ženy. Ktorá chcela urobiť svet lepším a byť poslom poznania. S tým však bol už dobrých desať rokov definitívny koniec. Jej osobný život, tak ako aj pracovný, bol jedna tragédia. Ako pedagóg sa cítila vyhorená a skeptická, ako matka a manželka mala pocit, že je posledná chudera odkopnutá niekam do kúta.

Dovolenka v Tunisku bola záchranné lano, ktoré jej hodila priateľka Adela. Poznali sa už od strednej. Vycestovala

sama, čo nikdy predtým nespravila. Nedalo sa, veď pri svojom manželovi mohla jedine držať hubu a krok, ako jej rád zdôrazňoval.

Zrazu sa ozval hrozivý dunivý zvuk. Ako výbuch. Vzápätí ďalší. A strelba, ohlušujúca séria výstrelov, ktoré človek z pokojnej Európy nemá ako poznať. Ak nechodí na strelnicu alebo na poľovačky. Do zvukov zbraní sa takmer ihneď začal miešať krik, zúfalé volanie, navôkol zavládla panika.

Srdce sa jej prudko rozbúchalo. Asi by mala utekať, ale kam? Pred čím? Čo sa deje?

Vtom ju čosi sotilo pod neďaleké schodisko. Nieкто na nej ležal a rukami jej tlačil hlavu k zemi. Zmätok, ktorý ovládol múzeum Bardo i jej mozog, jej nedovolil premýšľať. Ležala pod ťažkým telom, rýchlo dýchala a dookola si opakovala: *Žijem? Prežijem? Žijem? Prežijem?*

Po nekonečných minútach hrôzy, ktorú umocňovali výkriky v arabčine, rachot a strelba, sa naokolo rozhostilo ticho. Bála sa pohnúť. Netušila, či človek, čo na nej leží, žije, alebo je mŕtvy, netušila, či ona sama je v poriadku, a už vôbec netušila, čo si má počať. Má aspoň pootočiť hlavu a pozrieť sa, čo sa deje? Zachytila dupot. Ako keď ktosi beží, ako keď beží mnoho ľudí, obutých v ťažkých topánkach.

Zrazu ju zdvíhali zo zeme ozbrojenci. Celí v čiernom, s puškami a v kuklách. Chvalabohu, na oblečení mali nápis *POLICE*, a tak si mohla vydýchnuť. Nestačila však nič

povedať ani sa spýtať, vliekli ju do foyeru, kde na zemi sedeli turisti. Boli rovnako vystrašení ako ona, a hoci nerozumela, čo jej hovoril muž, ktorý ju podopieral, pochopila, že sa má pridať k nim. A tak si sadla. Vedľa nej sa zložil akýsi muž. Nevenovala mu pozornosť, myseľ jej zamestnávala snaha pochopiť, čo to všetko znamená. Aj sa chcela niekoho spýtať, no bolo zrejmé, že nik z návštevníkov múzea nemal potuchy, čo sa stalo alebo sa ešte stále deje.

Do haly postupne vchádzali zdravotníci, možno aj lekári, nedalo sa to rozoznať. Vyvádzali ich do pripravených vozidiel. Na schodoch pred múzeom si na zemi všimla telá. Prikryté čiernymi igelitmi. Až vtedy jej to došlo. Aj čo sa jej mohlo stať. Chytila ju triaška, zahmlilo sa jej pred očami a stratila rovnováhu. No nepadla na zem, zozadu ju zachytil muž, ktorý predtým sedel vedľa nej. Spolu ich aj naložili do vozidla s nápisom *PROTECTION CIVILE*, civilná ochrana. Odvážali ich nevedno kam, no dalo sa predpokladať, že do nemocnice.

V nemocnici k nej pristúpila žena, lekárka, a veľmi dobrou angličtinou sa jej spýtala, či je zranená.

„Môžete hovoriť po francúzsky,“ vyzvala ju Sofia.

Za iných okolností by sa potešila možnosti porozprávať sa. Aká to bola irónia, učiteľka francúzštiny, a jej kontakty s touto rečou sa za ostatné roky obmedzovali na nedabované francúzske filmy a na knihy vo francúzštine.

Nebolo dôležité, o čom sú, hlavne, že jej ponúkali útek od reality.

Lekárka, ktorá bola ustrojená ako ktorákoľvek iná lekárka na svete, akurát vlasy mala omotané bielou šatkou, sa mierne usmiala.

„Odkiaľ ste?“

„Zo Slovenska.“

„Som doktorka Aydenová. Ste zranená?“

„To neviem. Asi som doudieraná, ale nemyslím si, že by to bolo niečo vážne.“

„Vyzlečte sa, prosím,“ vyzvala ju lekárka.

Vtedy si Sofia všimla, že jej chýba jedna topánka. Nohy mala samú odreninu. Zrejme mala čosi aj na tvári, pretože lekárka sa jej zadívala na líce. Precvičila jej obe ruky, vyzvala ju, aby sa predklonila. Pobúchala jej po chrbte, požiadala ju, aby sa prešla sem a tam.

„Čo si pamätáte?“ spýtala sa.

Sofii nebolo jasné, čo chce vedieť. „Ako to myslíte? Čo si pamätám zo svojho života?“

Doktorka sa opäť jemne usmiala. „Nie, z toho, čo sa dnes stalo.“

„Netuším, čo sa stalo,“ povedala popravde Sofia. Čakala, že azda teraz sa dozvie podrobnosti posledných hodín.

Lenže sa nedozvedela. Lekárka jej zručne ošetrila škrabance a zašila jej ranku pod obočím. Sofia napočítala tri stehy. Ani nevedela, že tam niečo má. Až keď videla

krvavé gázy, ktorými ju pred šitím očistili, pochopila, že predsa len bola zranená.

Po chvíli vošiel do miestnosti policajt. Chcel jej pas, no ten pri sebe nemala. Ukázala mu preto vízovú kartičku a hotelový ubytovací preukaz. Mlčky vypisoval papiere, ani sa na ňu poriadne nepozrel. Chcela sa spýtať, čo sa stalo, no dochádzali jej sily. Po tom, čo vypila fľašu vody, ktorú jej ktosi doniesol, sa cítila príšerne unavená. Ztvárili sa jej oči. Doktorka si to všimla a vrátila sa k nej.

„Môžeme si vás tu nechať cez noc. Ale nebudete mať samostatnú izbu, pretože k nám priviezli viac ako štyridsať zranených.“

Štyridsať zranených? *Bože, to je hrozné číslo*, hovorila si Sofia.

2

„A to si akože išla rovno k nemu domov? K cudziemu chlapovi?“ spýtala sa Adela neveriacky.

Čo sa jej týkalo, navzdory blížiacej sa päťdesiatke si užívala život na maximum. Cestovala, vymetala večierky, benefície, koncerty. Nebolo dňa, aby si nešla niekam sadnúť na pohárik. Skvele sa obliekala, čo bolo pochopiteľné, keďže vlastnila butik s talianskou módou. Bola telom i dušou dobrodruh. Fakt, že sa pred mnohými rokmi rozviedla, jej neubral zo životného apetítu. Naproti tomu jej priateľka Sofia poznala len školu a domácnosť, obliekala sa ako sociálny prípad, kaderníčku nepoznala. Pri rôznych príležitostiach sa jej Adela snažila podarovať pekné veci zo svojho obchodu, bolo to však zbytočné. Sofia akoby sa bála byť pekná.

„Bola som v šoku. Pochop to. A navyše, nemala som jednu topánku. Povedal mi, že má doma nejaké oblečenie aj obuv a že mi niečo dá. Potrebovala som sa umyť, spláchnuť zo seba špinu a krv.“

Adela naďalej neveriacky krútila hlavou. „No dobre, povedzme, že si bola v šoku. Ale, pre Kristove rany, ako si tam mohla ostať na noc? Čo keby ťa zahrdúsil alebo znásilnil?“

Sofia sa pozrela na priateľku hlboko prekvapená. „Predsa mi zachránil život, prečo by ma hrdúsil?“

„Ale znásilniť ťa mohol,“ trvala na svojom Adela.

„Mohol, lenže bolo by to absurdné. Mám štyridsaťsedem rokov, on má o desať menej. Je to ucho. Okrem toho, je zasnúbený s nejakou Belgičankou, a keby aj nebol, je to fešák na pohľadanie, takže rozhodne nie je odkázaný na znásilňovanie slovenských turistiek otrášených udalosťami.“

„Na to, že ste boli obaja otrášení atentátom, ktorý sa odohral v tom múzeu, ste toho prebrali pomerne dosť aj zo súkromia,“ podpichla Adela.

„Starú belu. Len sme boli takí rozrušení a vynervovaní, že sme nemohli spať. Nevedela som sa spojiť s delegátom, nemala som transfer späť do hotela, tak sme spolu strávili pár hodín.“

Adela poznala svoju priateľku naozaj dobre. Preto viac nenaliehala a objednala ďalšie mojito.

Keď sa pred pár dňami dozvedela z televízie, že v Tunisku došlo k teroristickému útoku, prepadlo ju zlé tušenie. Snažila sa dovolať priateľke, ale márne. Mala výčitky, pretože to ona jej dala tento darček. Pobyť v Tunisku ju mal vrátiť do života, mal zahojiť rany, ktoré jej na duši a na srdci spravili deti, a hlavne manžel.

„Ani nevieš, ako som sa o teba bála a ako si vyčítam, že si mojím pričinením zažila takú hrôzu.“

„Bolo to fakt šialené. Jediný mŕtvy človek, ktorého som kedy videla, bola moja babička. A tá bola vystavená v truhle za sklom a obložená toľkými kvetmi, že to ani

nebol príliš bolestný pohľad,“ povedala Sofia s takým pokojom v hlase, že to Adelu zaskočilo.

„V každom prípade ma to mrzí, chcela som ti urobiť radosť, také niečo by som nečakala ani v najhoršom sne. Namiesto toho, aby to bol pre teba krásny zážitok, bude to tvoja nočná mora,“ naďalej si robila výčitky Adela.

Sofia si chlipla mojita. „A vieš, že ani nie? Iste, bola to hrôza, vidieť to násilie, takú ukrutnosť, báť sa o život... Na niečo to však bolo dobré.“ Odmlčala sa a z dna pohára srkala zvyšky nápoja. „Uvedomila som si mnoho vecí. O sebe a o živote.“

„Například?“

„Například, že som doteraz nežila vlastný život. Žila som pre muža, pre deti, pre prácu, ale nie pre seba. Tam, vtedy, keď som sedela vo vestibule a videla na smrť vydesených ľudí, podobne, ako som bola vydesená aj ja, a vonku tých mŕtvych, som si uvedomila, že som premárnila dvadsať rokov života.“

„A čo som ti hovorila celé roky?“ Adela čakala na chvíľu, až bude môcť zatriasť svojou priateľkou a povedať jej: *Preber sa. Najlepšie roky tvojho života plynú ako voda, a ty nežiješ, len prežívaš.* Možno teraz nastala tá chvíľa, keď sa, hoci pod vplyvom smutných udalostí, konečne zmení. „Dáme si ešte po jednom?“ navrhla.

Sofia sa cítila uvoľnene, doslova ako znovuzrodená. Mala pocit, že konečne nájde silu a urobí to, čo mala chuť urobiť už dávno. „Som pripitá,“ skonštatovala s potešením.

Adela vedela potiahnuť zábavu. A hoci Sofiu v tomto smere nepovažovala za partáčku, pripustila, že možno v tento piatkový večer by sa všetko mohlo obrátiť na lepšie, a tak ju nahovorila na záverečný poldecáčik.

Keď sa Sofia vracala domov posledným spojom, bola presvedčená, že po tom, čo prežila, a vďaka promile, ktoré má v sebe, bude schopná po prvý raz vzdorovať svojmu manželovi kompetentne a bez strachu.

3

Sofia s manželom Viktorom, so synom Valérom a s dcérou Ninou bývali v nádhernom veľkom byte v Starom Meste. Tie byty sa stavali v medzivojnovom období, rozloha dosahovala takmer dvesto štvorcových metrov. Tri veľké miestnosti boli poprepájané dvojkrídlými dverami, stačilo ich pootvárať a prvorepubliková smotánka mala k dispozícii spoločenský salón na večierky. Za kuchyňou bola malá izbica, skôr kutica, kde za oných čias mala svoje súkromie slúžka. Tam teraz bývala Sofia. Deti mali každé svoju izbu, manželovi patrila pracovňa a spálňa, z ktorej sa už pred tromi rokmi odsťahovala. Zriedka chodila aj do obývačky, necítila sa tam dobre. Aj preto, lebo jej manžel sústavne vyhadzoval na oči, aký ničotný je jej plat učiteľky a že len a výlučne jemu môže ďakovať za ten úžasný status, že patrí do vyššej vrstvy a býva v luxuse.

V tento večer teda prichádzala domov odhodlaná povedať manželovi priamo do očí, že je chrapúň, chudák, čo sa po nej vozí, egomaniak, sebec a narcis. Že nikdy nebol ani dobrý muž, ani otec.

Bolo pár minút pred polnocou, keď otvorila dvere toho nádherného bytu, ktorý Viktor zariadil s citom a vkusom, pričom na tom rozhodne nešetril. Ešte sa ani nestihla

prezuť do papúč, keď sa z obývačky ozvalo: „Dost' ma zaujíma, kde v riti si doteraz bola.“

Sofiu náhly manželov výpad zaskočil a podlomil jej pôvodné odhodlanie. Chvíľu premýšľala, čo spraviť. Utiahnúť sa do svojej kutice, alebo urobiť, čo mala v pláne. Rozhodla sa pre kompromis. Potichu prešla pár krokov k dverám.

Viktor sedel vo svojom koženom ušiaku, v pohári z brúseného skla mal svoju milovanú whisky, údajne drahú ako šľak, ktorej však ona v živote nepríde na chuť, ako ju už mnohokrát uisťoval. Nohy mal ledabolo vyložené na stolíku.

„Čo deti?“ pokúsila sa zmeniť tému, otupiť ostrý tón začatej diskusie.

„To si hovoríš mater?“ chrstol jej do tváre muž. „Decká sa ti flákajú bohviekde, ja zajtra cestujem, nemám požehlené veci. Prídem domov urobený ako hovädo, na sporáku prázdny hrniec.“

„Naše deti sú dospelé, ak si si nevšimol. Jedno študuje mimo a býva v internáte, zrejme ti tento fakt unikol. A asi aj ten, že sú to rovnako moje ako tvoje deti. Nie, nevarila som, lebo to nie je moja povinnosť. Koľkokrát navarím, a ty to ofrfleš, lebo si mal niečo lepšie. Nemohla som vedieť, či aj dnes nepôjdeš niekam na stejk a víno, ako to robievaš pomerne často. A že nie je požehlené? No nie je. Nie som slúžka.“

Už v polovici Sofiinho monológu sa Viktor neveriaco otočil jej smerom. Než dopovedala, stál priamo oproti

nej, vo výhražnej póze: „Nejako ti ide papuľa. Aby si po nej nedostala.“

Sofia pre istotu o krok ustúpila a zvrtila sa na odchod. Odhodlala sa však poznamenať: „Pred priateľmi si pán dokonalý, obliekaš sa lepšie ako prezident, všade sa chváliš, kto si, čo máš. Ale tým sa nepochváliš, aký si primitív.“

Viktor ju schmatol za rameno. „Nezahrávaj sa so mnou. Decká ťa už majú plné zuby a ja tiež. Aby si jedného pekného dňa neskončila na ulici.“

Sofia si uvedomila, že nemá silu sa s ním ďalej hádať. Aj tak povedala viac než za celý posledný rok. Bola krutá pravda, že jej manželstvo už roky nebolo šťastné. Syn, vysokoškolák, sa snažil nemiešať do sporov rodičov, aj preto odišiel študovať do Brna, aby bol doma čo najmenej. Dcéra bola v treťom ročníku gymnázia a fakt, že je čerstvo plnoletá, využívala na to, aby každý piatok a sobotu vyrážala do ulíc nočnej Bratislavy a hýrila s pohárikom v ruke v kruhu svojej zbožňovanej partie. Neraz prichádzala domov až nadržanom. Darmo sa jej Sofia pokúšala dohovoriť, otec bol na dcérinej strane. Jeho argumenty, že aj on si užíval mladosť a nech na ňu nežiarli, jej vždy zobrali slová z úst. A tak sa len mlčky prizerala, ako sa jej vidina šťastnej rodiny, kde sa všetkým darí, a zvlášť deťom, kde sa schádzajú a veľa sa rozprávajú a kde sa majú navzájom radi, pomaly, ale isto rozpadáva.

* * *

Sobotné ráno bolo nervózne. Sofia pila svoju rannú kávu pri malom okne v kuchyni, cez ktoré videla do dvora, zatiaľ čo jej manžel behal po byte ako splašený a dcéra, ktorá zrejme celú noc hýrila, sa motala ako mátoha a presne v takom stave si aj sadla k veľkému stolu.

„Dúfam, že cez víkend poperieš tie haldy, čo sú v kúpeľni.“

Sofia nereagovala na manžela. Bolo jej jasné, že nejde na žiadny firemný teambuilding, ale s nejakou frajlou na wellness. Samozrejme, tvrdošijne popieral, že by jej bol neverný. Ona však vedela svoje, okrem iného aj vďaka tomu, že mu ešte stále prala, aj spodnú bielizeň.

„Si hluchá?“ oboril sa na ňu.

„Tentoraz je to kto? Sekretárka? Asistentka? Praktička? Alebo nejaká neznáma z ulice?“

Viktor sa zabrzdil v lietaní sem a tam. „Si paranoidná, mala by si sa liečiť. To nie je normálne, mať takéto bludy. Ako ty môžeš učiť? Sa čudujem, že ťa z tej školy ešte nevykopli alebo nepresunuli na nejaké učilište pre retardovaných.“

Nina si rukami zapchala uši.

„Vidíš, ani tvoja dcéra už nemôže počúvať tie tvoje drísty.“

„Len sa mi posmievaj,“ povedala Sofia tak pokojne, ako hádam nikdy. „Raz tie dôkazy budem mať a som zvedavá, čo budeš hovoriť potom.“